

Rashomon

(羅生門)

1950 - 88min

Direcció: Akira Kurosawa

Repartiment: Toshiro Mifune, Machiko Kyo, Masayuki Mori, Takashi Shimura, Minoru Chiaki

Sinopsi

Japó, segle XII. Kioto, sota la porta de l'enderrocat temple de Rashomon, s'hi refugien de la pluja un llenyataire, un sacerdot budista i un peregrí. Tots tres discuteixen sobre el judici a un bandit, acusat d'haver mort un samurai i d'haver violat la seva dona. Els detalls del crim són narrats des del punt de vista del bandit, de la dona, del samurai, amb l'ajuda d'un mèdium, i del llenyataire, únic testimoni dels fets.

L'any 1951, va ser la primera vegada que, a la secció oficial del Festival de cinema de Venècia, hi competia una pel·lícula que no era ni europea ni nord-americana. La pel·lícula va consagrar el seu director de manera gairebé automàtica i va acabar guanyant el Lleó d'Or. El cinema japonès es mostrava de forma directa davant el focus d'atenció dels cinèfils del vell continent, i 'Rashomon' es va convertir en tota una fita cinematogràfica.

Akira Kurosawa és des d'aleshores un dels emblemes del cinema japonès clàssic, i es situa en un podi ocupat també per Kenji Mizoguchi, Yasujiro Ozu o Mikio Naruse. Gràcies al reconeixement del director nipó, el cànon crític es va veure forçat a despertar-se i ampliar la seva mirada a cinematografies diferents a la nord-americana, la francesa o la italiana, fet que va dur a incloure dins de les jerarquies del setè art altres mirades, fins ara, desconegudes per Occident.

'Rashomon' qüestionava, alhora, el cinema històric com a representació del present, l'expressió del patetisme descarnat de la humanitat després de la Segona Guerra Mundial o la veritat com a pressupost relatiu i voluble als dissenys de cada individu. La proposta de Kurosawa, inspirada en un conte de Ryounosuke Akutagawa, donava veu a quatre personatges diferents que narren com a suposats testimonis de l'assassinat d'un samurai durant el segle XII. Des d'aquesta premissa, la pel·lícula desenvolupava la versió de cadascun dels implicats -inclouent-hi la del mateix assassinat- per fer un treball portentós sobre el punt de vista.

Mitjançant un particular ús del flashback es manifesta la brillantor narrativa de la pel·lícula i és que aquesta eina és fonamental i gairebé fundacional de 'Rashomon' en exterioritzar la mateixa premissa relativista de la pròpia història, ja que els flashbacks són, alhora, reals i falsos, contradictoris entre si. Mentre 'Rashomon' voreja contínuament la línia entre la veritat i la mentida, el conflicte avança amb la resolució com a meta mai assolida. I és ja en el seu desenllaç quan la pel·lícula es configura com una terrible imatge de la Segona Guerra Mundial, en què no hi ha veritat possible, només culpables.